

DOI <https://doi.org/10.51647/kelm.2022.4.25>

ZMIANA STANDARDÓW: JAK JĘZYKOZNAWCY TRAKTUJĄ NOWOTWORY JĘZYKOWE W PERSPEKTYWIE HISTORYCZNEJ

Maria Semenova

*aspirantka Katedry Lingwistyki Stosowanej
Wołyńskiego Uniwersytetu Narodowego imienia Łesi Ukrainki
(Łuck, Ukraina)*

ORCID ID: 0000-0003-3370-7750

semenova.maria@vnu.edu.ua

Adnotacja. W artykule naukowym autor ma na celu nakreślenie podejść do badania słowotwórstwa, przedstawienie modeli słowotwórczych i reagowanie na językową krytykę zmian językowych. Do realizacji zadań zastosowano następujące metody: metoda wyszukiwania informacji podczas wyboru materiału badawczego; analiza definicji słownictwa i modeli słowotwórczych; metoda ciągłego pobierania próbek ze źródeł leksykograficznych; kontekstowa, funkcjonalna i metoda analizy definicji słownictwa w celu śledzenia cech językowych nowotworzeń języka angielskiego; deduktywno-induktywna metoda podsumowania danych i podsumowania wniosków z pracy. Artykuł naukowy zawiera 1) szeroki przegląd historycznych i współczesnych podejść do badania słowotwórstwa ze wskazaniem różnic w opisie diachronicznym i synchronicznym, cech perspektyw semasiologiczno-onomasiologiczno-perspektywicznych; 2) jasną klasyfikację głównych modeli słowotwórczych; 3) dyskurs na temat krytyki zmian językowych. Praca ma istotne znaczenie w kwestii uogólniania, usystematyzowania i aktualizacji współczesnych danych słowotwórczych. Perspektywiczność badań można prześledzić w potencjalnym wykorzystaniu materiałów i wyników w kursach normatywnych: „leksykologia”, „stylistyka”, „dyskursologia”, „sociolingwistyka”, a także w pisaniu podręczników i badaniach naukowców.

Słowa kluczowe: neologizm, nowotwory językowe, rozwój mowy, badania nad słowotwórstwem, modele słowotwórcze.

SHIFTING STANDARDS: HOW LINGUISTIC NEOLOGISMS ARE VIEWED FROM A HISTORICAL PERSPECTIVE

Maria Semenova

*Postgraduate Student at the Department of Applied Linguistics
Lesya Ukrainka Volyn National University (Lutsk, Ukraine)*

ORCID ID: 0000-0003-3370-7750

semenova.maria@vnu.edu.ua

Abstract. The author aims to outline approaches to the study of word formation, depict word formation models and respond to linguistic criticism of language changes. The following methods were used to fulfill the tasks: information-search method during the selection of research material; analysis of dictionary definitions and word-formation models; sampling from lexicographic sources; contextual, functional and method of analysis of dictionary definitions to trace the linguo-pragmatic features of English neologisms; deductive-inductive method for summarizing data and summarizing work conclusions. The scientific article contains a broad overview of 1) historical and modern approaches to the study of the word-forms with an indication of the differences between diachronic and synchronic description, features of semasiological and onomasiological perspectives; 2) the main word-forming models; 3) a discourse on the topic of criticism of language changes. The results can be potential used in normative courses: “Lexicology”, “Stylistics”, “Discourseology”, “Sociolinguistics”, as well as in the scientific research.

Key words: neologism, linguistic innovations, language development, word formation research, word formation models.

ЗСУВ СТАНДАРТІВ: ЯК МОВОЗНАВЦІ СТАВЛЯТЬСЯ ДО МОВНИХ НОВОУТВОРІВ В ІСТОРИЧНІЙ ПЕРСПЕКТИВІ

Марія Семенова

*аспірантка кафедри прикладної лінгвістики
Волинського національного університету імені Лесі Українки
(Луцьк, Україна)*

ORCID ID: 0000-0003-3370-7750

semenova.maria@vnu.edu.ua

Анотація. У матеріалі наукової статті автор ставить на меті окреслити підходи до вивчення словотвору, зобразити словотвірні моделі та відреагувати на лінгвістичну критику мовних змін. Для виконання поставлених

завдань були застосовані наступні методи: інформаційно-пошуковий метод під час відбору матеріалу дослідження; аналіз словникових дефініцій та словотвірних моделей; метод суцільної вибірки із лексикографічних джерел; контекстуальний, функціональний та метод аналізу словникових дефініцій для простеження лінгвопрагматичних особливостей англійських мовних новоутворів; дедуктивно-індуктивний метод для узагальнення даних і підсумування висновків роботи. Наукова стаття містить: 1) широкий огляд історичних та сучасних підходів до вивчення словотвору із зазначенням відмінностей діахронічного та синхронічного опису, особливостей семасіологічної та ономасіологічної перспективи; 2) чітку класифікацію основних словотвірних моделей; 3) дискурс на тему критики мовних змін. Робота несе значну актуальність у питанні узагальнення, систематизації та актуалізації сучасних словотвірних даних. Перспективність дослідження прослідковується у потенційному використанні матеріалів та результатів у нормативних курсах: «Лексикологія», «Стилістика», «Дискурсологія», «Соціолінгвістика», а також при написанні навчальних посібників і в дослідженні науковців.

Ключові слова: неологізм, мовні новоутвори, розвиток мови, дослідження словотвору, словотвірні моделі.

«Спочатку було Слово»
Старий Завіт

Вступ. Сфера досліджень словотвору поширюється на вивчення закономірностей та шаблонів, що лежать в основі утворення складних лексем за допомогою існуючих лінгвістичних структур з метою формулювання правил та інших типів узагальнень. Основний інтерес словотворчих досліджень полягає у потребі узагальнення, систематизації та актуалізації сучасних даних.

Завданням нашого дослідження є окреслити історичну перспективу розвитку словотвору, включно з підходами та моделями до його вивчення та лінгвістичною критикою мовних змін, проаналізувати позамовні фактори-тригери для утворення нових слів у мові та відобразити найтиповіші словотвірні моделі. **Метою роботи** є окреслити процеси словотворчих досліджень в їх історичному розвитку.

Матеріалом дослідження слугували комплексні праці європейських лінгвістів – розроблений корпус англійських новостворених лексичних одиниць, онлайн словники сленгу та неологізмів: Word Spy, Wikipedia, Urban dictionary, Twittonary, NetLingo. Задля виконання поставлених завдань, були використані такі **методи досліджень** як метод суцільної вибірки із лексикографічних джерел; аналіз словникових дефініцій та словотвірних моделей; інформаційно-пошуковий метод для відбору та опрацювання матеріалу дослідження, необхідних для інтерпретації та формування корпусу неологізмів; контекстуальний, функціональний та метод аналізу словникових дефініцій для простеження лінгвопрагматичних особливостей неологізмів; метод дедукції та індукції для підсумування даних і формулювання висновків роботи.

Практичне значення роботи зумовлене можливістю використання отриманих результатів у нормативних курсах з лексикології та стилістики, дискурсології, соціолінгвістики. Отримані в результаті дослідження дані можуть використовуватись при написанні навчальних посібників і в дослідженні науковців.

Результати та їх обговорення. Підходи до вивчення словотвору завжди були і будуть багатосторонніми. Одні підходи є спільними з іншими лінгвістичними дисциплінами, інші – специфічні чи виявляються у особливих формах. Як і в інших галузях лінгвістики, можна виділити історичні підходи і ті, що досліджують сучасну мову в її нинішньому стані. Історичні дослідження можуть проводитись у діахронічному (Kastovsky 2009: 1–14) або синхронічному ключі. Особливістю досліджень словотвору є те, що в синхронічних описах завжди є прихований діахронічний елемент, оскільки сама ідея про те, що складні лексеми є продуктами процесу словотворення, насправді має динамічну перспективу. У той час як синхронічний опис може покладатися виключно на спостереження парадигматичних відносин між словами, що мають одні і ті ж продуктивні елементи, то складні лексеми словотвору складають враження, що вони є результатом якогось масштабного процесу (Giacalone et al. 2013: 17–18).

Як і в інших областях лінгвістики, типологічні дослідження словотвору: 1) порівнюють різні мови з метою виявлення подібностей і відмінностей та 2) створюють універсальний достовірний опис словотвору в конкретній мові.

Словотворчі дослідження проводилися як у семасіологічній перспективі, яка була домінуючою, так і в ономасіологічній (Stekauer 1998: 21; 2005: 207–232). Семасіологічні дослідження спрямовані на опис структур та значень складних лексем та словотвірних моделей. При цьому вони починаються з вивчення існуючих складних лексем, наприклад *explanation, combination, description*, які мають однаково морфологічну структуру і тому допускають спільну історію словотворення за схемою $[V + (a)tion]$ (Müller 2015: 1–7). Тому в семасіологічних підходах на перший план виходить аналітичний аспект слухача чи читача, що зіштовхнувся зі складною лексемою, чи лінгвіста, який намагається виявити структурні узагальнення. Ономасіологічний підхід додатково враховує той факт, що компетентні мовці не лише здатні сегментувати складні слова на їх складові, а й використовують результати такого аналізу для власного генеративного потенціалу створення нових слів. Ономасіологічна перспектива відображає стан свідомості мовця під час спроби закодувати задану концептуалізацію у вигляді застосування словотвірної моделі. Наприклад, що вибирає мовець, намагаючись закодувати результат дії шляхом виведення іменника з дієслова: *-ization* як у *digitalization* ← *digital*; *-ment* як у *refreshment* ← *refresh*; *-ence* як у *dependeence* ← *depend*; *-ing* як у *walking* ← *walk*; *-al* як у *refusal* ← *refuse*; *-age* як у *breakage* ← *break*? З цього слідує, що ономасіологічний підхід відповідає синтетичному аспекту словотвору. Семасіологічний та ономасіологічний підходи розрізняються у плані можливості їх застосування в описових цілях. Через практично необмежений діапазон значень, які можуть бути виражені за допомогою сполук, особливо кореневих сполук, семасіологічний підхід є домінуючим у цій галузі.

Моделі словотвору. Однією з найбільш поширених класифікацією основних словотвірних моделей, що зустрічаються в мовах світу, є схема за Мюлером (Müller 2015: 22), наведена на рисунку нижче.

Словотвірні моделі:

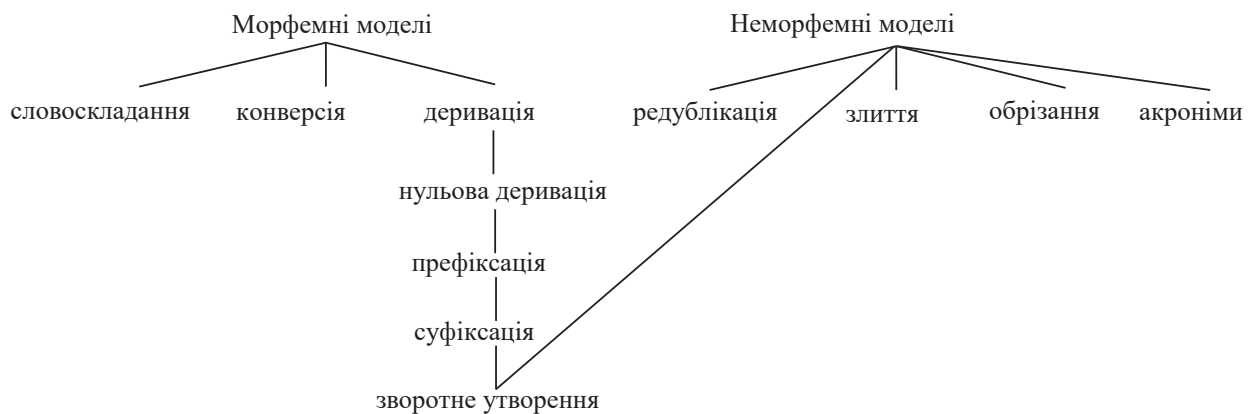

Рис. 1. Огляд словотвірних моделей за Мюлером

Словоскладання – це комбінація щонайменше двох лексем або слів (Bauer 2003: 33), основ (Giacalone et al. 2013: 17; Fleischer 2012: 366) та вільних лексичних морфем (Schmid 2016: 3–38). Словоскладання – один із найстаріших методів словотвору: *day's eye* → *daisy*.

За структурою складні слова класифікуються на нейтральні, морфологічні і синтаксичні. Нейтральні складні слова утворюються без сполучних елементів, простим додаванням основ:

а) прості нейтральні складні слова не містять афіксів у своїй структурі:

shop-window, bedroom, tallboy, sunflower;

б) похідні слова мають у св. структурі афікси:

golden-haired, film-goer, music-lover, early-riser;

в) скорочені слова:

TV-set, V-day, H-bag (handbag), T-shirt.

Морфологічні складні слова нечисленні, утворюються за допомогою сполучного елемента, цей тип словоскладання не є продуктивним: *Anglo-Saxon, handiwork, statesman, handicraft*.

Синтаксичні складні слова є рисами особливої англійської структури слова. Ці складні слова містять у своїй структурі численні ознаки синтагматичних відносин, типових для мови: артиклі, прийменники, прислівники. Ці слова за структурою нагадують словосполучення і пропозиції: *lilly-of-the-valley, good-for-nothing, know-nothing*. Саме у цій групі слів можна зустріти велику кількість неологізмів: *breakfast-in-the-bedder*.

Деривація – це процес додавання афікса до основи або пов'язаної лексичної морфемі до вільної, щоб створити нову лексему. Основними формами деривації є префіксація або префіксальна деривація, коли пов'язана морфема передує вільною, і суфіксація або суфіксальна деривація, коли порядок змінюється протилежним. Більш рідкісними є інфіксація і циркумфіксація. У деяких школах дослідження словотвору, в основному в англійських дослідженнях (Marchand 1969; Kastovsky 2009; Giacalone et al. 2013) нульова деривація або деривація нульової морфемі постулюється як ще один тип деривації, що виробляє нові лексеми шляхом додавання формально порожньої.

Конверсія – це словотвірний процес, який переносить лексему до нового класу слів без додавання явно маркованого суфікса. Форма перетвореного елемента не змінюється, тоді як його флективний потенціал, його синтаксична функція та його значення змінюються, отже елемент виявляє флективні, синтаксичні та семантичні властивості нового класу слів.

Морфемні процеси становлять ядро словотвору тому, що вони значною мірою регулярні і передбачувані, і тому піддаються узагальненню як правил чи схем.

Редуплікація – це словотвірний процес, який включає повторення слова, словоподібного елемента або частини слова або в незмінному вигляді (наприклад, *hush-hush*), або з іншої гласної (наприклад, *hip-hop*) або іншої згідної (наприклад, *boogie-woogie*).

Злиття – це загальний термін для низки процесів, які, об'єднують дві і більше лексеми (подібно до словоскладання) та їх форми або шляхом скорочення однієї або обох вхідних лексем, або шляхом їх телескопії одна в одну у місцях, де їх форми перетинаються (відмінно від словоскладання).

На відміну від усіх інших словотвірних моделей, кліпінг (обрізання) та утворення акронімів зберігають денотативні значення вихідних лексем. Обидва процеси є лише процесами скорочення форми. Кліпінг – видалення початкових та/або кінцевих частин слів, може застосовуватися до окремих слів, у той час як акроніми, з деякими варіаціями, створюються шляхом видалення всього, крім початкових букв двослівних або довших виразів.

Тригери утворення нових слів. Мова – це складна кінематична система, як її дефінює лінгвістика. Будучи в своєму постійному розвитку, вона безперервно вдосконалюється, при цьому пам'ятаючи про своє минуле, проживаючи теперішнє та дбаючи про майбутнє. В наш час науково-технічного прогресу, інтенсивного громадсько-політичного життя, яке сповнене подіями міжнародного масштабу, весь час відбувається процес лексичного збагачення мови в цих напрямках. Всі зміни й процеси, які відбуваються в громадському житті, знаходять безпосереднє відображення в мові. Активне й свідоме відношення до ресурсів мови становить сутність самої культури мови. Насправді, саме цей безперестанний розвиток, який відображається в появі нових слів, є найважливішою умовою існування мови. Процес світопізнання, поява нових понять, прогрес науки і техніки, зміни в суспільстві відбуваються беззупинно, і вимагають від мови забезпечити мовців необхідною кількістю нових лексичних одиниць. Нові слова потребують не тільки кількісного фіксування, але й якісного аналізу.

З того часу, як люди винайшли мовні системи, мови піддаються постійним змінам: слова змінюються, деякі вимирають, а нові слова «винаходяться» або ре-утворюються знову і знову. Таке розширення словникового запасу необхідне, оскільки об'єкти, види спорту, критерії, стани, терміни, способи дії, контексти, події тощо, завжди мають бути описані та названі. У лінгвістиці цим явищем займається галузь морфології. «Морфологія займається побудовою слів і слів з найдрібніших будівельних блоків слів, вона ставить питання про комбінаторику таких одиниць, як основи і афікси, вона виводить значення складних слів і робить зрозумілим, на основі яких механізмів виникають нові слова.» (Eisenberg, 2006: 201).

Одні слова відмирають, інші з'являються, треті із жаргонних стають літературними, четверті з літературних перетворюються народними. Коли доводиться знайомитися з походженням слів, розумієш, що мова, як і будь-який здоровий організм, вся в русі, в динаміці росту. Саме тому в лінгвістичній літературі справедливо зазначається, що питання зміни мови, яка є показником її якості, можна вважати центральним для характеристики її словникового складу.

Критика мовознавцями стрімкого напливу неологізмів та швидких мовних змін. У кожному поколінні є письменники, мовознавці, філологи та лінгвісти, серйозно стурбовані поточною деградацією їхньої мови. Більшість з них вважає, що покоління чи два тому мова була більш правильною. Сучасні лінгвісти сьогодні згодні з тим, що мовні зміни неминучі і неупинні, і самі по собі не є ні добрими, ні поганими. Але чому зміна мови завжди сприймається як деградація? Відповідь, яка була визнана лінгвістами лише в останні кілька десятиліть, полягає в тому, що сили руйнування та розпаду легше спостерігати, ніж сили будівництва та творення. Ці обидві сили постійно працюють, поступово видаляючи одиниці з мови та додаючи до неї нове (Дойчер 2005: 43).

Джордж Оруелл, написавши в журналі *Horizon* у 1946 році, заявив: «...більшість людей, які взагалі турбуються з цього приводу, визнають, що англійська мова перебуває у поганому стані» (Оруелл 1946: 136).

Зміна мови – далеко не явище 21-го століття. Від найпершого в історії англійського словника з трьома тисячами слів і до наших днів лексикографи зробили десятки спроб, або укласти найповніший словник англійської мови. Оксфордський словник англійської мови (*Oxford English Dictionary, OED*) є наймісткішим словником із понад 600 000 слів. І одне лише крайнє оновлення словника за період грудня 2021 – березня 2022-го року добавило 700 неологізмів. Щотримісяці у цьому словнику з'являється близько 900 нових слів, фраз, смислів та підсмислів. Швидкість включення нових слів до *OED* становить близько 4000 на рік. Застосувавши нескладну математичну формулу приходимо до висновку, що відсоткове збагачення англійської мови новими мовними одиницями сягає 0,66 % на рік. Це означає, що до 2150 року кількість слів англійської мови збільшиться вдвічі.

Та чому мовознавці не соромляться визнавати вороже ставлення до мовних новотворень? Впродовж останніх семи десяти років знавці мови скаржаться на один і той же зсув стандартів (Shariatmadari, 2019), хоч за цей період з'явилися найкращі твори англійської літератури. Сягаючи корінням в 14 століття письменники відчували, що говорять деградуючою, німецькою та «забрудненою» мовою. Ранульф Хігден вважав, що «в результаті змішання спочатку з датчанами, а потім з норманами, у багатьох народах постраждала мова землі, і деякі використовують дивні нечіткі промови, балаканину, гарчання і різке скреготання зубами». Згодом, у 16 столітті, У листі до товариша професор Кембриджа Джон Чеке з тривогою писав: «Наша мова має бути написана чистою і непорочною, не змішаною і не обплутаною запозиченнями з інших мов». Згодом, у книзі «Мистецтво англійської поезії» (1589) критик Джордж Путтенхем висловлював невдоволення імпортом нових, іноземних слів – «дивних термінів з інших мов... і багатьох темних слів, не звичайних і не милозвучних, хоча вони щодня вимовляються при дворі». На початку 18-го століття ірландський письменник-публіцист Джонатан Свіфт написав те, що називають «однією з найбільш вражаючих фанатичних тирад» серед мовних критичних статей – «Пропозицію щодо виправлення, покращення та визначення англійської мови», яку починає зі слів: «Наша мова вкрай недосконала». У листі Роберту, графу Оксфордському, він скаржився: «З часів громадянської війни і досі я схильний сумніватися, що псування нашої мови не зрівнялося з її удосконаленням... більшість книг, які ми бачимо сьогодні, сповнені цих спотворень і скорочень. Випадки такого зловживання незліченні: Що ваша світлість думає про слова “Drudg’d”, “Disturb’d”, “Rebuk’t”, “Fledg’d” та тисячі інших, які можна зустріти як у прозі, так і у віршах?».

Вже наприкінці 18-го століття лінгвісти вважали, що англійська мова досягла своєї межі ідеальності і відтоді може лише деградувати. Томас Шерідан у 1780 році писав: «...багато вимов, які тридцять чи сорок років тому були вульгарними, поступово завойовують позиції [серед модних людей]; і якщо нічого не буде прийнято, щоб зупинити це зростаюче зло... англійська, мабуть, перетвориться на простий жаргон». Шерідан

вважав, що всього за сімдесят років до цього «під час правління королеви Анни [1702–1714] англійська мова була у її найвищому стані досконалості». Поет і філософ Джеймс Бітті заявив: «Наша мова (я маю на увазі англійську) дуже швидко деградує». Століття після нього, у 1848 році відомий лінгвіст Август Шлейхер писав, що англійська мова показала, «як швидко може опуститися мова нації, важливої як в історії, так і в літературі», і передбачив, що англійська мова, ймовірно, ще більше «зануриться в односкладовість».

Тут прослідковується чітка закономірність суперечки щодо стандартів, яка ніяк не обмежується англійською мовою. Доля кожної мови у світі в той чи інший момент оплакувалася її носіями. У 13-му столітті арабський лексикограф Ібн Манзур назвав себе лінгвістичним Ноєм – він поміщав слова у захисний ковчег, щоб вони могли пережити натиск людської лінії. Еліас Муханна, професор порівняльної літератури, описує одного з сучасних колег Манзура: «Fi'l Amr, група захисту мови [у Лівані], розпочала кампанію з підвищення поінформованості про критичний стан арабської мови, інсценізуючи місця злочину в Бейруті, зображуючи “убиті” арабські літери, оточені жовтою поліцейською стрічкою з написом: “Не вбивайте свою мову”».

Лінгвіст Руді Келлер наводить аналогічні приклади з Німеччини. «Не минає й тижня, – пише він, – щоб якийсь читач Frankfurter Allgemeine Zeitung не написав листа редактору, який висловлює побоювання за майбутнє німецької мови». Як каже Келлер: «Вже понад 2000 років у літературі зустрічаються скарги на занепад відповідних мов, але ніхто досі не зміг назвати приклад «занепаду мови». У його словах є сенс. Так сучасні німці вважають епоху Гете та Шиллера своїм «золотим віком», в той час як казкарі Якоб і Вільгельм Грімми уже в 1819 році (за життя того ж Гете) нарікали, що, порівняно з мовою їх часу, «шістсот років тому кожен простий селянин знав такі досконалості та тонкощі німецької мови, про які найкращі викладачі мови дні не можуть навіть мріяти».

Французькі мовознавці давнини та сучасності скаржаться на зміни у французькій мові. Серж Костер у 2001 році написав, що «крайні зміни розкладають систему граматики, що століттями створювалася і залишалася майже стабільною з вісімнадцятого століття». За два століття до нього, в 1843 році французький філософ Віктор Кузен сперечався з письменником Віктором Гюго, що «занепад французької мови почався в 1789». Ще один французький лінгвіст Гастон Паріс вбачає розкол в набагато глибшому минулому, заявляючи в 1862 році, що «французька мова, оскільки розвинулася з вульгарної латини, латині «неграмотних мас»), поступається за красою та логікою» латині епохи Вергілія і Цицерона (1-е століття до нашої ери).

Чому час перестати турбуватися про занепад англійської мови. Суворая правда полягає в тому, що англійська, як і всі інші мови, постійно розвивається. Саме швидкість змін, які відбуваються протягом нашого короткого життя, створює ілюзію занепаду. Оскільки зміни часто відбуваються на рівні поколінь, літні носії усвідомлюють, що норми, на яких вони виростили, відходять, замінюючись новими, які їм не так зручно використовувати. Більшість аспектів використання мови, враховуючи стилістичні вподобання, закріплюються до 20 років. У віці за 50, людина в значній мірі ідентифікує себе з мовними звичками 30–45-річної давності. Це означає, що люди похилого віку зазнають більшої мовної дезорієнтації. Цей когнітивний дисонанс не викликає приємних відчуттів, переростаючи у критику. Люди схильні знаходити інтелектуальні виправдання особистим уподобанням, хоч би чим вони були мотивовані. Якби ми жили сотні років, то змогли б побачити картину в цілому. Адже якщо збільшити масштаб, то можна зрозуміти, що зміна мови – це зовсім не недбалість: зміни відбуваються на всіх рівнях, від поверхневого до структурного. Еволюція мозку – очевидний приклад того, як ми еволюціонуємо, щоб пристосуватися. Але на сьогодні ми знаємо, що в геномі людини є всі види взаємодій, які дозволяють людським організмам мати пластичність – тобто, здатність до адаптації сама по собі є властивістю, що еволюціонувала.

Здатність спілкуватися – це інструмент, на який людство покладалося з самого світанку людської історії і який дозволив закласти основи цивілізації. Ми висловлювали свої думки словами та використовували ці ж слова для встановлення зв'язків і передачі життєво-важливої інформації.

Та будь-яка мова протягом століть зазнає значної реконфігурації, аж до повної невпізнанності. Але, як і в складних системах у світі природи, тут часто спостерігається своєрідний гомеостаз: спрощення в одній області може призвести до ускладнення в іншій. Зміна мови є, так чи інакше, еволюцією. Що залишається незмінним, то це виразні можливості мови. Ми завжди зможемо сказати те, що має бути сказано.

У цій роботі ми ж розглядаємо новоутвори у мові як найважливішу у найближчому майбутньому структуру у створенні нових зв'язків у комунікації. Так триватиме доти, доки людство не перейде до іншого виду спілкування. Якщо пересічний споживач мови сприймає неологізми як відображення реального стану речей, то ми, лінгвісти, здатні передбачати майбутні віхи розвитку комунікації. Ці зміни проллють світло на роботу людського розуму, рота та культури.

Висновок. Деградація мови – це культурна лже-тривога. Не існує такого явища, як лінгвістичний занепад, якщо говорити про виразні можливості усного або писемного мовлення. Нам не слід боятися руйнування комунікації. Наша мова завжди буде такою ж гнучкою і витонченою, якою вона була досі. Погіршення мови до рівня, що людство буде спілкуватися за допомогою бурчань ніколи не відбудеться.

Ми з'ясували, що дослідження словотвору можуть відбуватися в історичному (діахронія) та сучасному ключі; ставлячи на меті аналіз різних мов на предмет подібностей і відмінностей в їх словотворі або ж вивчаючи словотвір конкретної мови. Окремо були виокремлені та науково зображені головні словотвірні моделі – морфемні і неморфемні. Стаття дає нам зрозуміти, що дослідження словотвору мають довгу історію і беруть свій початок в часи Античності. Хоч певний час лінгвісти засуджували процеси швидких мовних змін та виступали противниками впровадження в мову неологізмів, проте сьогодні ніхто не сперечається з важливістю та функціональністю мовних новоутворів.

Як описано в статті, родзинка дослідження словотвору полягає в тому, що його наслідки поширюються на всі рівні лінгвістичного аналізу, опису та теоретизування. Останнім часом ця галузь характеризується зростаючим усвідомленням того, що продуктивні та творчі ресурси мови можна використовувати набагато гнучкішим і мінливішим чином, ніж раніше передбачали жорсткі та редуційні моделі. Систематизація та достовірне узагальнення цієї гнучкості може стати одним із основних завдань словотворчого дослідження.

Список використаних джерел:

1. Bauer L. *Introducing Linguistic Morphology*. 2nd ed. Georgetown University Press, 2003. P. 33.
2. Eisenberg P. *Grundriss der deutschen Grammatik: Band 1: Das Wort*. J. B. Metzler. Part of Springer Nature: Springer-Verlag GmbH, 2006. Auflage 3. S. 201.
3. Fleischer W. *Wortbildung der deutschen Gegenwartssprache*. Berlin, Boston : De Gruyter, 2012. DOI: 10.1515/9783110256659
4. Giacalone Ramat A., Mauri C., Molinelli P. *Synchrony and Diachrony: A dynamic interface*. Philadelphia, Pennsylvania: John Benjamins North America, 2013. P. 17–18. ISBN 978-9027272072. Retrieved 3 April 2017.
5. Kastovsky D. *Astronaut, astrology, astrophysics: About Combining Forms, Classical Compounds and Affixoids*. Vienna University: *Selected Proceedings of the 2008 Symposium on New Approaches in English Historical Lexis (HEL-LEX 2)*. 2009. P. 1–14.
6. Marchand H. *The categories and types of present-day English word formation. A Synchronic-diachronic approach*. Munich : Beck, 1969.
7. Schmid H. J. *English morphology and word-formation: An introduction*. Berlin : Erich Schmidt Verlag, 2016. P. 3–38.
8. Shariatmadari D. *Why it's time to stop worrying about the decline of the English language*. *The Guardian*. 2019. 15th August. URL: <https://www.theguardian.com/science/2019/aug/15/why-its-time-to-stop-worrying-about-the-decline-of-the-english-language>
9. Štekauer P. *An Onomasiological Theory of English Word-Formation*. *Studies in Functional and Structural Linguistics*. John Benjamins Publishing Company. 1998. DOI: 10.1075/sfsl.46
10. Štekauer P. *Onomasiological Approach to Word-Formation*. *Handbook of Word-Formation. Studies in Natural Language and Linguistic Theory*. Vol. 64 / ed. by P. Štekauer, R. Lieber. Dordrecht : Springer, 2005. P. 207–232. DOI: 10.1007/1-4020-3596-9_9
11. *Word-Formation: An International Handbook of the Languages of Europe* / P. O. Müller et al. De Gruyter Mouton. P. 1–22.
12. Дойчер Г. Розгортання мови: еволюційний тур найвищим винаходом людства. Нью-Йорк : Генрі Холт і компанія, 2005. С. 43.
13. Оруелл Дж. Політика і англійська мова. *Політична лінгвістика*. Єкатеринбург : Горизонт, 2006. № 20. С. 136.

References:

1. Bauer, L. (2003). *Introducing Linguistic Morphology* (Second ed.). Georgetown University Press.
2. Deutscher, G. (2005). *Rozghortannia movy: evoliutsiynyi tur naivyshchym vynakhodom liudstva*. [The Unfolding of Language: An Evolutionary Tour of Mankind's Greatest Invention]. Niu-York : Henri Kholt i kompaniia. P. 43. [in Ukrainian]
3. Eisenberg, P. (2006). *Grundriss der deutschen Grammatik: Band 1: Das Wort* (3., durchgesehene Aufl.). J. B. Metzler, Part of Springer Nature – Springer-Verlag GmbH. – S. 201.
4. Fleischer, W. (2012). *Wortbildung der deutschen Gegenwartssprache*. Berlin, Boston : De Gruyter. DOI: 10.1515/9783110256659
5. Giacalone Ramat, A., Mauri, C., Molinelli, P., eds. (2013). *Synchrony and Diachrony: A dynamic interface*. Philadelphia, Pennsylvania : John Benjamins North America. Pp. 17, 18. ISBN 978-9027272072. Retrieved 3 April 2017.
6. Kastovsky, D. (2009). *Astronaut, astrology, astrophysics: About Combining Forms, Classical Compounds and Affixoids*. Vienna University: *Selected Proceedings of the 2008 Symposium on New Approaches in English Historical Lexis (HEL-LEX 2)*. (ed. by McConchie, R. W., Honkapohja, A., Tyrkkö, J.).
7. Marchand, H. (1969). *The categories and types of present-day English word formation. A Synchronic-diachronic approach*. Munich : Beck.
8. Müller, P. O., Ohnheiser, I., Olsen, S. & Rainer, F. (2015). *Word-Formation: An International Handbook of the Languages of Europe*. Science [HSK] 40) (English Edition) (1. Aufl.). De Gruyter Mouton. Pp. 1–22.
9. Orwell, G. (1946). *Polityka i anhliiska mova*. [Politics and the English Language]. *Politychna linhvistyka*. Yekaterynburh : Horizon. 2006. P. 136. [in Ukrainian]
10. Schmid, H. (2016). *English morphology and word-formation: An introduction*. Schmidt, Erich Verlag. Pp. 3–38.
11. Shariatmadari, D. (2019). *Why it's time to stop worrying about the decline of the English language*. *The Guardian*. URL: <https://www.theguardian.com/science/2019/aug/15/why-its-time-to-stop-worrying-about-the-decline-of-the-english-language>
12. Štekauer, P. (1998). *An Onomasiological Theory of English Word-Formation (Studies in Functional and Structural Linguistics)*. John Benjamins Publishing Company. DOI: 10.1075/sfsl.46
13. Štekauer, P. (2005). *Onomasiological Approach to Word-Formation*. In: Štekauer, P., Lieber, R. (eds.). *Handbook of Word-Formation. Studies in Natural Language and Linguistic Theory*, vol. 64. Springer, Dordrecht. Pp. 207–232. DOI: 10.1007/1-4020-3596-9_9